

De meanderende gedachtestroom van Kobe De Peuter

“De omgeving die we voor onszelf bouwen is het gewenste zelfportret dat de ideologie van de maatschappij reflecteert.” Als binnenkomer voor een interview kan dit gelden. Een gesprek met Kobe De Peuter brengt je al snel tot geopolitieke (wan)toestanden, de neiging van de mens om tot een virtueel wezen te verworden, of de oppervlakkigheid van zijn kennissen uit zijn huidige thuisland, Spanje.

“De omgeving definieert het individu”, gaat hij verder, “het is het toneel waarin de mens beperkt wordt.” Alvorens tot dit – voorlopige – besluit te komen: “Mensen hunkeren ernaar geen mens meer te zijn.”

Het is een heel korte samenvatting van een lang gesprek, dat ik overigens regelmatig via sociale media met hem verderzet. Maar te midden van dit ene gesprek vraag ik hem, het zal beroepsmissvorming zijn: “Hoe vertalen deze gedachten zich in jouw werk?” Hij antwoordt laconiek: “Niet”. We lachen.

Het is niet het enige moment waarop de conversatie, hoe heftig, diep, absurd soms ook, mij tot lachen brengt. Hoe zwaar zijn woorden en gedachten ook, ze beletten geenszins een lichtere interpretatie ervan. Hij neemt je mee in zijn redeneringen, die soms cirkelvormige patronen vertonen, of tenminste vaak op fractalen gaan lijken, maar neemt er evengoed afstand van wanneer je iets beters kan verzinnen. Al blijkt dit een moeilijke opgave.

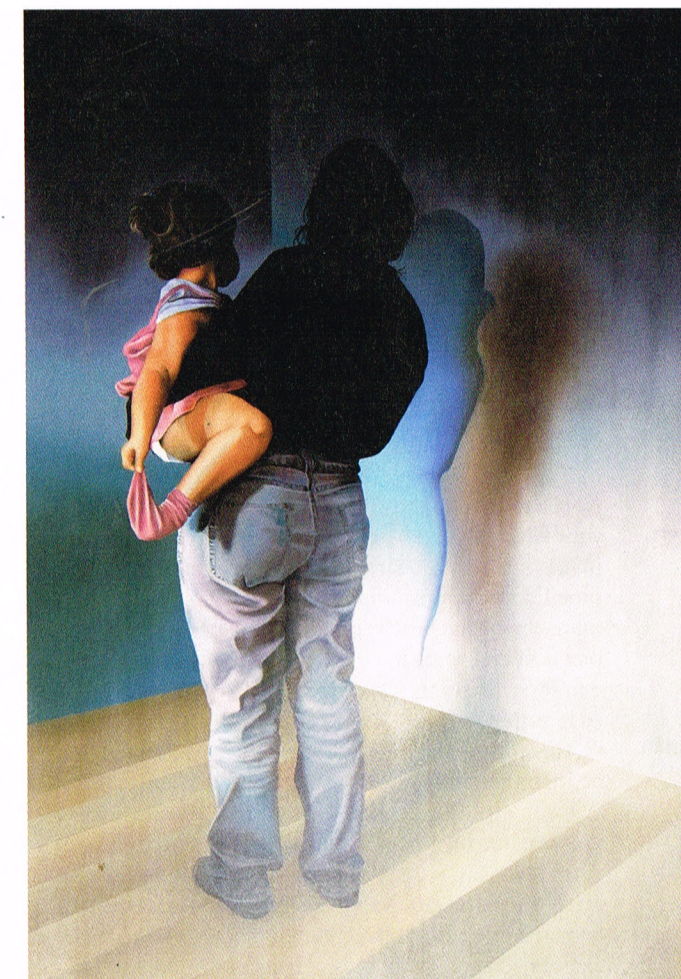
Bergbeekjes

Is het een spel? Niet als je het sériëus in acht neemt waarmee Kobe zijn stellingen poneert. De man is belezen, en haalt zijn intellectuele voeding evenveel uit literatuur die een heel universum aan gedachtegoed beslaat, als uit de opvattingen die hij er op eigen houtje uit distilleert, vanuit de onpeilbare meanders van het neurale netwerk dat hem als persoon definieert.

In deze stelling volg ik hem niet meteen, om eerlijk te zijn: “Het ideaalbeeld van de mens is niet meer menselijk”. Wanneer dit beeld vanuit het orgaan komt dat ons uiteindelijk definieert als mens, de hersenen, kan

Kobe De Peuter
The Forest, 2015

Kobe De Peuter
Cornered, 2010

het toch niet anders zijn dan menselijk? “We creëren avatars van onszelf uit een drang naar conformisme.” Dat kan ik wel volgen, maar laat juist kunstenaars als hemzelf uitblinken in non-conformistisch denken, denk ik dan?

Plots heeft hij het over toverachtige bergbeekjes die, wanneer je ze bewegingloos in je opneemt terwijl ze in chaotische patronen voor je uit vloeien, je even jezelf doen vergeten, je persoonlijkheid doen vervagen in een universelere vorm van echtheid. Een “spiritueel materialisme”, noemt hij het. Een simultaan bewustzijn op geheel verschillende niveaus.

Dimensies

Kobes redeneringen zijn niet makkelijk te vatten, zelfs voor iemand die, zoals ik, er zijn beroep van heeft gemaakt om kunstenaars te spreken met tegenstrijdige, moeilijk te doorgronden meningen, en ze enigszins tot mensentaal tracht te verwoorden. Ik geef het grif toe, ook ik verval soms in cirkelredeneringen, maar het zijn dan toch de mijne, wat het wat makkelijker maakt om ze te vatten.

Onvermijdelijk moet zijn denken over de staat van de mens een impact hebben op het werk dat hij maakt. Wie zijn evolutie een beetje volgt zal het misschien begrijpen, hoe hij zijn wereldbeeld in een tastbare, visuele vorm giet. Zijn vroege reeks ‘portretten’ toonde reeds een sterk vertekend beeld van de mens, vertoevend in een vreemde ruimte die niet voor hem bestemd is, waar hij als per toeval in is beland, niet goed wetend welke richting uit te gaan, of wat er precies te doen.

Ruimte krijgt een centrale plaats in zijn reeks *The Stage*. Al zet hij hierin het concept ruimte naar zijn eigen hand. Verschillende dimensies lijken er te overlappen en zodanig in elkaar verwrongen dat ze een nieuwe vormen. Hoewel deze ruimtes vertrouwd aanvoelen lijken het eerder hallucinaties van een potentiële ruimte. Het is niet meer de geportretteerde die gedoriënteerd in de ruimte vertoeft, het is de kijker die meegevoerd wordt in deze nieuwe werelden.

Kobe De Peuter
Organism, 2019

Kobe De Peuter
V3, 2017

Anouk Van Offenwert
Pa's Bloem serie, 2021

Cirkelredenering

Hetzelfde gebeurt in zijn reeks *Exterior*. De naam geeft het al aan: Kobes unieke blik op de realiteit, of tenminste op wat wij als werkelijkheid aanzien, wordt nu ook toegepast op organische verschijnselen. De landschappen kunnen als dusdanig worden herkend, al brengen ze je naar ongekende, vreemde plekken. Een open uitnodiging om nieuwe territoria te verkennen, of om er voor jezelf nieuwe te creëren.

Al is niets wat het lijkt, zo lijkt hij te waarschuwen in zijn reeks *The Screen*. Virtuele landschappen en micro-organismen worden er pixel per pixel afge-

beeld. Bestaat er wel zoiets als een werkelijkheid, lijkt hij zich af te vragen, of is alles slechts een afbeelding van een mogelijke realiteit? De vraag lijkt even oud als de mensheid zelf, maar krijgt een nieuwe invulling met de huidige technologische evolutie en beeldcultuur.

Het is een beeldcultuur waar Kobe, als kunstenaar, onvermijdelijk aan bijdraagt. Per slot van rekening creëert ook hij nieuwe beelden, en hoopt hij dat ze gretig worden geconsumeerd. Het vreemde is echter dat hij in zijn denken de beelden die hij creëert zelf in vraag lijkt te stellen. Een visuele cirkelredenering, maar vooral een intrigerende ervaring die tot verder nadenken stemt.